

PUTOVÁNÍ SYRSKO – LIBANONSKO – JORDÁNSKÉ

T.M.

PUTOVÁNÍ SYRSKO - LIBANONSKO - JORDÁNSKÉ
(drobná textová imprese č. 1)

© T.M., 2011

10.9. Budapešť

Odlet máme zajištěný z Budapešti, něco před půlnocí, na město máme vyhrazené celé odpoledne, poměrně dost času, jsem docela natěšený, naposledy jsem tady byl na nějakých muzikách ještě v dobách temna, bohužel nás vítá liják, takové malé dešťové inferno zkombinované s vichřicí, k tomu 14 °C, odjíždíme metrem na konečnou, stanice je celá v rozkladu, resp. v rekonstrukci, všude to protahuje a teče voda ze stropů, přecházíme na zastávku místní dopravy směr letiště, je to sice trochu brzo, ale leje, celé okolí je rozkopené, rozbahněné a rámusí těžká technika, sbíječky sbíjejí, nákladáky nakládají a jeřáby se bortí přímo na naše nekryté hlavy, L. se na chvíli ztratí a pak se vítězoslavně vrací, našel hospodu, je tam teplo a útulno, venkovní rachot sem nedoléhá, dáváme gulášovou polévku na zahřátí, kafe a pak pivo, druhé, třetí, a tak. Po setmění vyrážíme na letiště, na silnici je nějaká havárka, tak se to nekonečně vleče, ale co, máme času habaděj, pak už odbavení a odlet, letušky jsou trochu starší, kolem padesátky, myslím že to napovídá něco o spolehlivosti letadla...

11.9. Palmyra

Přistáváme v Damašku, let byl perfektní, noční osvětlené ostrovy vypadají jako na glóbusu, geografové nekecají. Vítá nás celkem slušných 28 stupňů, což je takhle ve tři zrána příjemný přechod. Asi po hodině vyřizování vstupních formalit odjíždíme do centra, dobrých 50 kilometrů. Moc se tady neohřejeme, vyrážíme hned na cestu do Palmyry – zažíváme prvotní chaos s autobusem, vše je tady označeno pouze arabsky, naštěstí busoví naháněči vše řeší bez problému. Autobus je totálně vychlazený, kosa jako prase, i když se za oknem míhá rozpálená poušť. Cesta trvá asi 2,5 hodiny, po příjezdu se bleskově ubytujeme a vyrážíme na obchůzku. Z památek jsem téměř v šoku, holt jsou první,

obrovský komplex, žádné vstupné, zcela volný pohyb. Procházíme jednotlivé části starého římského města - Diokleciánovy lázně, amfiteátr, senát, nádvoří Tarifu, hodovní sál a samozřejmě Velkou kolonádu. Od malého beduínského kluka kupuji dřevěnou kvákající žabu. V Údolí hrobů, ve stínu Pohřebních věží potkáváme hlasitě zpívajícího, místy sípajícího, ale každopádně lehce šíleného Araba, somruje po nás všemožné cetky – papírové kapesníky, bonbóny, pak přechází na peníze, když nám chce nakukovat do kapes, pokračujeme v cestě... Zkoušíme vylézt kopec k hradu Qala'at ibn Maa, tak trochu monstropec, v půlce jsme to vzdali, panuje drsnej pařák a nemáme už téměř žádné pití. Večer řešíme s místním obchodníkem Abrahamem zítřejší cestu do Hamy, je ochotný, zve nás na výborný čaj, v pozadí je samozřejmě cítit kšeft (pro syna taxikáře). Dobrá večere v hospůdce, potom shisha a libanonský lahvač s výhledem na sunset nad Palmyrou. Po setmění procházka odlehlými uličkami, je tu neskutečněj provoz, oblíbené troubení a rachot, zdivočelá děcka, ohně v ulicích, jde mi z toho hlava kolem, ale asi je to normální, tak se přestávám divit a pouze nasávám (atmosféru).

12.9. Hama

Ráno jsme, i přes včerejší Abrahamovu nabídku, stopli taxík jenom k autobusovému nádraží, chytáme okamžitý přípoj do Homsu za pár sypek. Homs – panelákový hnus, prostě paneláky, paneláky, sem tam mešita. Zaujaly mne holky s tvarohově bílými tvářemi. Přesouváme se místní dopravou na autobus do Hamy, odjíždíme asi za hodinu, sedím vedle malého kluka, dává mi bonbóny. Potom opět okamžitý taxík do hotelu Cairo (sotva jsem se stačil prezout na lavičce do sandálů), příjemné ubytování s ledničkou, večer bude aspoň vychlazená anti-diarrhoea slivovice. Procházka po městě kolem známých dřevěných kol na vodu, bohužel se netočí – řeka vyschla. Všude hromady děcek, které se chtějí fotit, připadám si chvilkami jako pedofil, promazávám průběžně paměťovou kartu... Potkáváme ženské celé v černém, i v tom vedru, závoje přes oči, černé rukavice, občas kojenec v náručí, zatím mě to udivuje. U zdi stojí borec v mnišském hábitu, fotím si ho, chce prachy: *Give me money. Lá, šukran* – odpovídám „zkušeně“, trochu ho tím vyvedu z míry, což se dodatečně ani nedivím, ale aspoň mám klid. Zcela náhodně navštívujeme ateliér místního žánrového malíře, kupodivu nám nic nenabízí, buď se tváříme přehnaně intelektuálně, nebo úplně blbě, nebo neumí anglicky, potkávám malou holčinu, hrne na mně otázky dotazníkového typu: *how are you, what's your name, where are you from, how old are you*, potom povinné foto a poděkování... Děcka s petardami dělají pěkný bugr, to by bylo v Česku zmárněnejch, zástupy domácích choleriků by nejspíš slušně prořídly. Večer posezení v hospodě nad řekou, resp. smrdutým vyschlým korytem. Výběr typicky syrský – chicken, lamb a kebab. Zkoušíme si objednat pivo, pingl sice tvrdí, že žádné nemá, ale pak donese syrské vychlazené lahváče bez etiket, jde to pít poměrně dobře.

13.9. Krak des Chevaliers, Baalbek

Místní hoteliér nám domluvil taxík až do libanonského Baalbeku. Za pár sypek – na naše poměry... Taxikář je přistavený včas, neumí moc anglicky, sedím vpředu a tak to celkem vítám, nemusím celou cestu trousit nějaké rozumy. Zastávka na Kraku, obrovský zachovalý křižácký hrad, nikdy nedobytý, nádherná stavba plná nádvoří, nádvoříček, věží a věžiček, pomáhám jednomu postaršímu francouzskému páru vymotat se z toho bludiště. Na jedné z věží se setkávám s mladou Arabkou, chce se se mnou neustále fotit, potom po mně loudí náramky (asi pro maminku), nerozumím stejně ani slovo, a je to asi dobře... Na další věži se setkávám pro změnu s dvěma hezkýma holkama z Gazy, jedna směřuje hovor lehce do politiky, druhou – hezčí – ukecávám na fotku, nakonec „cudně“ svolí, fotka je to docela povedená... Nasedáme do taxíku a pokračujeme v cestě, na hranicích docela brutus, nekonečné formality a několik kontrol, takové malé Rumunsko za zlatých dob bolševizmu. Ve finále mě píchne do ruky místní sršeň s jedovatě žlutým zadkem, pálí to jak sto čertů, nějak to ale vydržím. Vjíždíme do Libanonu,

najednou všude kopečky a všeobecná, i když poměrně příjemná, ošuntělost. Taxikář nás vysadí v Baalbeku, řekne si o bakšiš, nevím kolik nabídnout a tak mu otvírám peněženku. Ať si vybere. Vytáhl směšných 150 sypek... Hoteliér nám nabízí svůj „nejlepší pokoj s výhledem na zříceniny“. Cena 100 \$, samozřejmě odmítáme, tak 75 \$, ale že jsme kamarádi z Česka, tak nakonec za 60 \$. Mám pocit, že jsme jediní hosté, ale to nevadí, pokoj je prostorný a čistý, i když bez ledničky (večer bude pro změnu teplá slivovice). Návštěva komplexu, už mě ani tak nepřekvapuje, že můžu lézt, kam se mi zachce, ale areál opět úžasný, obrovské sloupy bývalého chrámu, nechápu, jak to stavěli, krásné ornamenty, často ve tvaru obrácené svastiky. Při odpočinku v obrovském Jupiterově chrámu, resp. v tom, co z něho zbylo, slyším z města zpěv muezzinů, naskakuje mi husí kůže, tomu se asi říká genius loci. Jdeme do centra, dávám si za pár šupů gyros, prodavač hledí pravým okem doleva, levým doprava, ale mluví se mnou, trochu mě to sice dezorientuje, ale je to v podstatě sympaták. Město má tzv. lepší čtvrť, se vši téměř evropskou nudou, většinou je to ale pravý orient, zmatek, provoz, davy lidí, všudypřítomné chuchvalce volně visících elektrických káblů... Vedle tradičně zahalených, neidentifikovatelných bab jsou tu taky ženské nádherné, v upnutých džínách a lehkých halenách, paráda – a to jsem na cestě teprve třetí den. Dáme s L. dvě pivka, při placení se nám protočí panenky, jsme rázem skoro bez peněz, a to máme ještě hlad. Skočíme na večeri do krámků k našemu známému „Očkovi“, každý půlku kuřete, plný stůl zeleniny, nevím, jak to budeme platit, nakonec nám to vyjde tak akorát, Očko je dobrá volba. Večer usínám s bolestmi v ruce po sršáním napadení, výhled z okna na zříceniny se mění za výhled na hlavní autostrádu, s bohatým nočním provozem.

14.9. Bosra

Ráno se probouzím s divným pocitem v levé paži, od lokte dolů to slušně oteklo, vypadám jako Pepe Námorník Levoruký, rudá čára se táhne od vpichu skoro po zápěstí. Popisuji predátora našemu obtloustlému hoteliérovi a ukazují následky. Chytne se za hlavu a pronese nevinně: *Oh, my god!* Na optimismu mi tím určitě nepřidá. Donesl mi stroužek česneku na potírání a sdělil, že pokud jsem do rána neotekl celý, tak vydržím všechno. Takové přírodní očkování... Ptáme se na možnost dopravy do Damašku, hoteliér někam telefonuje, mezi lehce orgastickými vzdechy (možná trpí jen dušností nebo nadýmáním) nám domluví taxík za 10 \$, zlatá cena, přijíždí borec s americkým korábem jak z kubánského filmu, řidič osmahlej, s pečlivě zastřiženým knírkem, Kubánec jak vyšitej, doufám že nás nevyklopí rovnou v Havaně. Usazuje nás všechny tři dozadu, ale to nevadí, místa je tu na slušnou dance party. Dopředu posadí nějakého kámoše, po cestě nabírá ještě jednoho s obrovským pytlem něčeho, cestujeme v šesti, pohoda, není problém. Obvyklá, téměř absolutní byrokracie na libanonsko-syrských hranicích, pak už

nás řidič vysazuje na autobusáku v Damašku a bere fakt jen těch 10 \$. Odchytávají nás busoví naháněči do Bosry, za hodinku máme spoj. Sleduji stav ruky, zase o něco povyrostla, když se o něco opřu loktem, trvá nekonečně dlouho, než se kost dotkne podložky, jako bych se bořil do nakynutého těsta. Přijíždíme do Bosry, staré město působí poněkud depresivně, je celé postaveno z černého kamene. Hned u autobusu nás odchytává chlapík a táhne do své hospody, nabízí i ubytování. Je to sice na matracích v prostorné místnosti, ale jsme tu sami, takže žádný problém, je to tu hodně sympatické. Jdeme se podívat na obrovský černý amfiteátr, působí monumentálně, přecházíme plynule do staré části, mezi rozvalinami a antickými sloupy žijí „normálně“ lidé, všude černá, černá... Navštěvujeme starobyrou mešitu, je tu chládek a klid, krásné fresky na stěnách, ticho na nás padá jak deka, mám téměř non-existenciální pocity. Procházíme až do večera městem, sedáme na večeri, dostáváme pro změnu non-alkoholické pivo, raději přecházíme do „naší“ putyky, před spaním hulíme s majitelem shishu, prodávám tři poctivé vrcholky. Je tu příjemně.

15.9. Jerash

Odjezd z Bosry v devět ráno, trochu brzo. Mladší taxikář, na první pohled vekslácký týpek. Taky že jo, v duty free shopu nakupuje kartony cigaret a cpe to do dveří vedle mne, ani ho nevzrušuje, že ho vidím. Další hraniční byroúchylky, tentokrát syrsko-jordánské, Jordi berou kontrolu aut důkladně, káru před námi slušně rozebrali, ale už zpátky nesestavili, tuším problémy. Vykládáme bágly, naštěstí nám do nich nelezou – holt turisti s bílejma ksichtama – auto probírají s bolšáckou důsledností, jenom ty dveře vedle mne nechávají na pokoji, projíždíme bez problémů... Veksl nechává auto autem a svoje turisty turistama, a odchází cosi „důležitého“ vyřizovat. Po deseti minutách čekání se otvírají dveře, za volant se souká úplně cizí chlap, *is-salámu alékum* slušně pozdraví, nastartuje a poodjede asi 10 metrů. Pak v klidu vystoupí a odejde. Zavazeli jsme mu zřejmě v cestě. Co by na to přízemní český řidič? Po dalších desíti minutách přichází náš veksl a jedeme k prvnímu motorestu za hranicemi, tahá bez mrknutí oka kartony z dveří a jde je v klidu střelit. Pak už cesta k Jerashi, poslední vesnice před naším cílem je naprosto úžasná, název jsem nenašel ani na gúglu, zase orient jak vyšitej, uzoučká silnice, mumraj, chaos, zvířena na silnici, čerstvě uřezané kravské hlavy ještě krvácejí, zavěšené na hácích před obchůdky, romantische. Zříceniny v Jerashi plné už poněkud obligátních antických sloupů, amfiteátrů, chrámů a úmorného vedra, ale samozřejmě paráda... Po prohlídce sedíme v hospodě a sháníme odvoz do Madaby, taxikáři se nenechávají zviklat a požadují 45 jodů, je to dost, moc se nám do toho nechce, pak přijde k našemu stolu chlapík ověšený zlatými řetězy a nabízí odvoz za 35 jodů, bereme. Přijíždíme do Madaby a okamžitě se rozcházíme sehnat hotel, vítězím – hotel s překvapivým názvem Madaba Hotel za 35 jodů i se snídaní, přijímá nás macatá černoška v turbanu, s krásně bílým úsměvem. Je to sice trochu mnišská cela co se velikosti týče, bez ledničky, ale naštěstí s klimatizací. Večer pochůzka po

městě, na večeri hranolky s nějakým kuřetem, na závěr povinná slivovice. Zítra po tom všem fofru volíme celodenní odpočinek.

16.9. Madaba

Ráno se probouzím podezřele častým zurčením vody z toalety. A je to tady – L. chytl klasický „ishál“, leží průsvitný v posteli, neschopen rychlejšího pohybu, dokonce ani slivovici nechce a polyká jakési klepky, P. je na tom sice lépe, ale taky ne optimálně. To bude ta včerejší večere, to je taky nápad, dávat si v Jordánsku hranolky, to je hnus i v Česku. Mě tyto trable díkybohu poměrně elegantně obcházejí, tak do sebe kopnu povinnou čtvrtku a jdu sám na snídani. Kontroluji ruku, sice pořád bolí, ale rozměrově se to pomalu lepší. Po snídani беру foťák a kameru a vyrážím do ulic, město sice není příliš originální, i když je samozřejmě na co se dívat. Ani po obědě se situace na pokoji příliš nemění, tak беру foťák a kameru a vyrážím do ulic... Volím větší kolečko, okrajové části s černošským skoro-ghettem jsou už exotičtější, vracím se do centra, jakýsi starý stříbrotepec se svým synovcem mě tahá do krámku, ukazuje mi svoje zboží, pak vytahuje staré zažloutlé

fotky, plné starodávných tanků a kulometů v poušti, arabsky mi cosi vypráví, synovec občas něco přeloží, pomalu chápu, že na fotkách je děda toho dědy, v nějaké z jejich oblíbených válek, na některých fotkách je pozdější syrský král či co... Zajímavé, ale už musím jít, dávám si na jídlo typickou šawarmu, je toho tolik, že to ani celé nesním. Kontroluji pokoj, ale zjišťuji status quo. Ještě večerní procházka k mešitě, poslouchám chvilku muezzina, vracím se na pokoj, zjišťuji, že bych se mohl oholit, na pokoji není zrcadlo, nejbližší je na chodbě za rohem, cca 10 metrů, tak se po paměti holím a občas vyrazím do chodby dolad'ovat. Zítra máme v původním plánu Mrtvé moře, domlouvám ještě na recepci taxík na devátou ranní, snad to klapne.

17.9. Dead Sea

Ráno se s obavami probouzím, ale všechno je v pořádku, snad mě tedy *ishál* neboli *džerja* pro tentokrát minul. Odcházím zase sám na snídani, sedím u stolu s mladým izraelským párem, který projíždí Jordánsko na kole a Francouzskou, která pro změnu cestuje sama taxíkama. L. i P. jsou relativně v pohodě, jedem tedy k moři. Taxikář je postarší borec,

s docela slušným přehledem, dokonce věděl, kde leží Československo, mluvil i o Rusácích v osmašedesátém. Manželku má Rumunku, zkouší mě ze základních rumunských slovíček, *noroc*, *mulcumesk* a tak, samozřejmě bravurně ovládám... Zastavujeme na biblické hoře Mt. Nebo, odsud spatřil Mojžíš zaslíbenou zem, takovej český Říp to je. Je odsud vidět do Palestiny i k Mrtvému moři. Pak pokračujeme k vodě, leží cca 400 m. pod mořem, zastavujeme u jakéhosi hotelu, vstup na pláž stojí nekřesťanských, resp. nemuslimských 15 jodů na hlavu, docela mazec, ale stojí to za to, máme kromě pláže i přístup k bazénkům se sladkou vodou, což během dne ocením. Pláž je skoro prázdná, lezu do vody, když ji mám nad kolena, podráží mi to nohy a propadám se do hlubin... houby, kácím se na hladinu, aniž bych se nějak extra ponořil. Po chvíli už se zkušeně plácám na hladině s pocitem pet lahve, hozené do rybníka. Voda teplá, až horká, válím se na „povrchu“ mořském, málem usínám, plavat se v tom nedá, ale stejně je to nášup, po obědě se zvedá vítr a přicházejí vlny, takže to trochu háže... Otok ruky po první koupeli okamžitě mizí, i ta rudá čára se během dne ztratí. Sleduji místní holky, koupou se v tom solném roztoku oblečené, to by mě zajímalo, co to pak s nima dělá, ale evidentně jim to nevadí. Přichází muslimský páreček, ženská má v černém hábitu jen škvíru pro oči, chlap, resp. 180 kilový bůček, jde hned lehce nechutně do plavek a už se ráchá ve vodě, partnerka si ho nevím proč fotí, pak se asi nasere a shazuje hábit, zůstává „jen“ v upnutých džínách a barevné haleně, excelentní tvářička i figura, elegantně se noří do vln. Řekl bych, že jsem zažil docela slušný odvaz, na arabské poměry. Večer jdeme do města, odchytává nás můj známý pra-stříbrník se svým synovcem, táhnou nás do krámku, L. spěchá, má už zase ty své problémy, vysvětlují to kmetovi, posílá svého synovce do krámku a kupují nám plechovky se sevnápem, prý to zaručeně zabírá (a taky že jo). Napadá mě lehce stupidní reklamní slogan pro cestovatele na Blízký východ – Dostaneš-li sračku, nachystej

si nějakou tu kačku, 7Up půjde na dračku. Moc básnický to nezní, ale když má člověk střevní potíže, poezie jde stranou.

18.9. Wadi Musa

Na ráno máme domluvený taxík do Wadi Musa – Petry, taxikář s napomádovaným pačesem à la české fotbalista, dlouhý nestříhaný nehet na pravém malíčku, celou cestu téměř nepromluví a že to je docela štreka. Naštěstí jedem po vyhlášené King's Road, No. 35, příroda je tady v Jordánsku opravdu nádherná, projíždíme vyprahlými horskými údolími, občas cesta vede po hřebenech, odkud jsou úžasné výhledy do kaňonu Wadi Mujib s řekou Jordán, údajně je až 1 km hluboký, na těch nejvyprahlejších pláních jsou semtam vidět typické černé stany, kolem kterých se pohybují pouštní beduíni s velbloudama a kozama. A beduíny bez koz. Celkem nechápu *způsob* jejich existence, jak se tady dá vlastně žít, nemají žádné super ani hyper markety (it's joke), dokonce bych řekl, že ani vodu. I když asi v podstatě dokážu pochopit *důvody* takové existence. Zastavujeme na prohlídku křižácké pevnosti Kerak, silnice k hradu je místy neuvěřitelně strmá, málem přepadáme dozadu na střechu, hrad je poměrně

zachovalý, odchytává si nás místní krojovaný asi-průvodce a tahá nás do nejdlehlších zákoutí, má docela zajímavý výklad, na závěr si vynutí bakšiš a opouští nás. Jsou odsud bezvadné, kýčovitě fotogenické, pohledy do okolní krajiny a minimum turistů. Vyrážíme opět na Královskou cestu, zastavujeme nad dalším úžasným údolím Dána, krátký, ale výživný odpočinek. Přijíždíme konečně do Wadi Musa, řidič se nám snaží vnutit jakýsi připodražší hotel, patřící asi nějakému bratranci či strejdovi z třetího kolena, tady jsou všichni z nějaké strany příbuzní, my už máme ale dávno vybráno – Valentine Inn – což sice moc nechápe, ale pak nás vysadí a uraženě odjede. Dobrá, stejně nás moc nebavil. Mají volný pokoj, ubytováváme se, je to tu trochu jeté, ale stejně skvělé, post-hippie styl, vč. recepční, možnost večeře a snídaně, odvoz zdarma do i z Petry, na prodej dokonce pivo alkoholové a nějaká ta shisha...

19.9. Petra

Odjíždíme poránu do Petry, skalního města Nabatejců. U vstupu do areálu nás čeká trochu šok, přes uváděnou „přemrštěnou“ cenu na internetu ve výši 22 jodů, stojí nyní

vstupenka pro zahraničního turistu 33 jodů (a to neukecám, nemám kníra), jó holt kšeft je kšeft. Procházíme úžasnou skalní soutěskou – siqem a objevujeme se na nádvoří před lehce profláklou Pokladnicí, je devět ráno a už se tu hromadí turisti, těch jsou tu postupem času slušné davy, takovej Karlův most. Až po Amfiteátr sami důchodci... Odbočujeme zavčasu na úzkou stezku do skal, je to sice mazec, ale lidí ubývá, už je tady víc horských oslů (nemyslím tím nás tři) než těch důchodců. Ocítáme se na úzkém chodníku na hřebeni, začíná drsnej pařák, celé údolí máme jak na dlani, v dálce vidíme obrovské chrámy, vytesané do rudých skal, nádhera a ještě jednou nádhera, to jsou ty staré „nové divy světa“, pomalu sestupujeme do údolí a ocítáme se v bludišti skal, chrámů, hrobek i jakýchsi „garsonek“ – místností asi tak 5x5 metrů, vše vydlabané do toho lehce kýčovitého narůžovělého materiálu, do výšky snad 20 metrů. Odděluji se od L. a P., jdou dál údolím, já to беру sám ještě přes jeden kopeček, vtom zaslechnu andělský hlásek, volá na mě něco jako مرد با, nikoho nevidím, opět ten tenký andělský hlásek, že by anděl strážnej?, ale proč?, vtom se zpoza skály vynořuje malá holčina jak vystřižená z bollywoodské bajky, ukazuje mi cestu k nádherným chrámům na kopci a mluví na mě pořád tím úžasným hláskem, dávám jí nějaké drobáky a pokračuji v cestě, v starobyklých chrámech žijí lidé, trochu mi to připomíná začátek minulého století, nikde žádná voda, ani rostlinka, k nejbližší civilizaci tak hodinka a půl cesty... Potkávám se s L. a P. a vydáváme se jakýmsi údolím, podle mapky „zkratkou“, zcela logicky zabloudíme, ale je to tu samozřejmě zase skvělé, všude ve skalách vytesané ty garsonky, z některých vyskakují horské kozy, lidi žádní. Konečně dorazíme k místní skalní putyce, chvíli posedíme a dáváme si pití, pak vyrážíme na cestu ke klášteru Ed-Deir, to ještě netuším, že nás čeká převýšení skoro 1000 metrů, v tom horku, ale zase a zase to stojí za to, rozhodně zajímavější objekt než slavná Pokladnice a navíc s minimem turistů.

Dáváme si ještě dalších sto metrů nahoru, do nejvyššího bodu oblasti, s výhledem na celé pohoří a pak už domů, do Valentine Inn, celkem únava, sedáme na terásku před hotelem, sledujeme další povinný sunset, tentokrát nad Petrou, u vedlejšího stolu sedí Japonec, čumí do notebooku, sunset ho naprosto nevzrušuje, není to žádný kýčař. Večer řešíme stabilní problém, zítřejší odjezd do Wadi Rum, jediný bus jede v 6.15 ráno, tak to teda ne, uvidíme zítra.

20.9. Wadi Rum

Ráno balíme pomalu věci a chystáme se nějakým způsobem, nevím jakým, vyrazit do pouště. Vyjdeme před hotel, kde už čeká chlapík v bílém muslimském hábitu, s povinnou bílou čepičkou taqiyah na hlavě a tahá nás do své postarší bílé káry, směr Wadi Rum. Asi nám tady čtou myšlenky. Naložili jsme bágly, sedl jsem vedle řidiče a vyrazili jsme. Je to zajímavá jízda, z auta teče voda, hulí se z motoru, brzdy evidentně nebrzdí, řidič se neustále pouští volantů a hledá cosi vzadu za sedačkami, občas jede cvičně po levé straně. A zpívá smutné arabské písně... Zastavujeme u nějakého krámků, řidič potřebuje doplnit vodu do chladiče a koupit cigára, je to

trochu z kopce, tak auto opře o patník, když to teda nebrzdí - omlouvá se, pak mi ukazuje, kde má schované svoje úspory, bere to asi jako dobrý fór, ústa od ucha k uchu, pak balík bankovek vrací do skryše pod palubní desku a odbíhá na půl hodiny do obchůdku... Vyrážíme opět na cestu, motor už zase spolehlivě čadí, řidič bez řečí odbočuje na cestu do pouště, jedem asi hodinku neznámo kam, všude jen písek a skály, vjíždíme do nějaké místní vesničky, auto najede na téměř neviditelný silniční retardér, škrtne spodkem a na místě stojí. Vylezeme ven, pod autem se už vytvořila slušná kaluž jakési tekutiny, chlápka to ale moc z míry nevyvádí, rozdá nám granátová jablka a spokojeně nahlíží pod vůz, dál už to holt nepojede, ale co – stejně jsme zřejmě na místě. Taháme bágly z auta a odcházíme do nějakého domku, nevíme, kde jsme, proč tu jsme, prostě nic, nikdo tu nemluví anglicky, ale evidentně se tu nic zvláštního neřeší. Po chvíli přijíždí džíp, jakýsi cizí chlapík nás pohybem ruky vybízí, abychom vylezli na zastřešenou korbu a v poklidu s námi vyráží směr poušť, bereme jen foťáky, zbytek věcí zůstává v domku. Z pouště jsem nadšený, úžasný pařák 45 stupňů a více, krajina extrémně minimalistická, rudý písek a občasné skály stejné barvy, vzduch tetelící se horkem, takovej trochu Mars-landscape... Při zastávkách občas letmo zahlédneme pohyb, jsou tu nějakí pavouci a mravenci na extra dlouhých nožkách, velké barevné ještěrky, v dálce zahlédneme karavanu velbloudů, kolem kterých krouží moderní nomád v džípu. Průvodce nám ukazuje na skále úžasné nabatejské pra-kresby, za dalšími nás táhne do malé jeskyně, krajina pomalu mění barvu do „normální“ pískové, žluté. Zastavujeme ve stínu jedné ze skal, řidič naláme uschlý keřík a na ohýnku vaří čaj, odcházím sám do pouště, je tu ABSOLUTNÍ ticho, takovéhle ticho je asi docela zázrak „slyšet“, až mi z toho zase naskakuje husina, tady bych vydržel sedět hodiny. Ale musím se bohužel vrátit, popijeme vynikající arabský, silně přeslazený, černý čaj a jedeme dál, vracíme se do vesničky. Nakládáme bágly na džíp a pomalu

odjíždíme, vybíhá za námi z domku chlapík a háže nám na korbu věci, které jsme zapomněli sbalit, mně asi nechyběly sandály, P. zjišťuje, že si pro změnu nevzal teleobjektiv, už je to tedy v pořádku, asi jim to tam dělalo bordel. Pořád vlastně nic nevíme, kam jedeme, kde budeme spát, jíst, ale už si pomalu zvykám na to nic zbytečně neřešit, vždyť tady všechno funguje samospádem. A pak už zastavujeme u Desert Campu, jsme během desíti minut ubytovaní v poměrně luxusních pseudobeduínských černých stanech, každý si můžeme vybrat svůj, podle libosti, je tu mimo nás ubytovaný už jen jeden holandský pár. Natáhneme se na pohodlné sedačky pod plátěným přístřeškem a relaxujem, klídek, třídím si myšlenky nebo co, pak ještě přece jenom vyrazím na hodinku do pouště s foťákem, zapadá už slunce a vše je tmavě rudé, uklidňující, předejde mě líným krokem velbloud se svým zakukleným pánem. Vracím se zpátky, na stole už je nachystaná večeře, kusy kuřete zapečené v rýži, čerstvá zelenina i ovoce, trochu se přežírám, přichází zdejší rychlá tma, ale spát se mi ještě nechce, natáhnou se ještě do sedačky a decentně odcházím.

21.9. Aqaba

Ráno slušně posnídáme, pak pro nás přijíždí tzv. servis, mikrobus pro pár cestujících, zaplatíme nějaké jody za kemp, sbalíme věci a vyrážíme směr Aqaba, či spíše Rudé moře. Řidič pouští z cédéčka nějaké polední modlitby, místy to zní jako celkem brutální muslim-rap, na cestu do Města vzal i svoji manželku, je oháknutá v typickém hábitu, celá v černém, jen s úzkým průzorem pro oči, ale hlas se z toho chuchvalce černé látky ozývá ženský, je to tedy ženská. Postupně si všímám i štíhlých pěstěných rukou, škvírou pro oči prosvítá jemný mejkap. Tak nevím, když se s tím poránu u zrcadla tak sere, proč to pak celé přikryje hadrou. Ale zvyk je zvyk, určitě do toho nemám co kecat. Po cestě bereme ještě pár dalších pasažérů a asi po hodině přijíždíme konečně do Aqaby, nejjižnějšího jordánského města. Ve městě se určitě nechceme ubytovat, máme v plánu vyjet někam mimo civilizaci. Řidič nás vysazuje v centru, kde si nás okamžitě odchytává další taxikář a po „plynulé“ arabské konverzaci nás odváží na příjemnou South Beach, 10 km za město, opravdu mimo davy, ubytováváme se v hotelu Darna, za milých 30 jodů za pokoj i se snídaní, bazénem, internetem a jedním vyžraným švábem ve skříni u mé postele. Co víc si přát. Vyrážím hned na pláž, L. a P. volí bazének u hotelu. Mořská voda je teplá, průzračně modrá, pláž s červeným pískem, téměř bez lidí, místní ženské se koupou v oblečení, na to už jsem zvyklý, neumějí asi moc plavat nebo je hadry táhnou ke dnu, půjčují si hromadně nafukovací kruhy, křiklavě žluté, ve tvaru kachen, žlutá ostře kontrastuje s odstíny modré, působí to poněkud surrealisticky, ty velké kachny vyplněné ženskými. Myslím, že tady chvíli vydržíme.

22.9. Aqaba

V noci se nad mořem přehnala bouřka, je pod mrakem a ochladilo se, teploměr ukazuje jenom 36 stupňů, holt už i tady je podzim, jak podotkl jeden místní chlápek. Ráno

vydatně posnídáme, opečené párky, vaječnou omeletu, žampiony se zeleninou, pak využíváme situace, když tedy není ten pařák a odjíždíme do města, musíme si stejně objednat lístky na autobus do Ammánu, taxikář jménem Mousa Abdullah (tel. 00962 77 7068061) je v pohodě, odvezl nás ke směnárně, pak na bus station, za tři hodiny nás vyzvedne a odveze zpátky, to vše za čtyři jody pro všechny a bez smlouvání. Kupujeme lístky do Ammánu, těch necelých 400 kilometrů přijde na 7 jodů na osobu, to je sakra slušné, pak chodíme po městě, ale je to taková moderní arabská splácanost, plná kýče všeho druhu, nic zajímavého. Sedáme do pouliční kavárny, dáváme kafe a pohár mixovaného ovoce, osm druhů, je to tak syté, že to nemůžu ani dojíst, oběd mám tedy vyřešený. Vyrážím ještě do města, potkávám prodavače cukrové vaty, křiklavě růžové barvy, naporcované a úhledně zabalené do igelitových pytlíků, má toho celou hromadu naloženou na zádech, působí hodně „výtvarně“, obutý je v sandálech, ze kterých trčí dva ohromné palce, tohle jsem snad v životě neviděl, nevím, jestli má ještě nějaké jiné prsty, prostě vidím jenom ty dva palce, čertovská kopyta číslo 11. Odcházíme na městskou pláž, ale je to nuda, lidi, lodě, přístav, smrad a turisté, tady bych dovolenou trávit nechtěl. Naštěstí už zase odjíždíme s Mousou na South Beach, lezu hned do vody, válím se na pláži, je to tu kouzelné místo, po silnici 8 kilometrů do Saudské Arábie, přes moře 10 kilometrů do Izraele, 10 kilometrů do Egypta, hranice probíhá přímo proti naší pláži. Na večeri si dávám pečenou rybu, po jídle přichází k našemu stolu místní uklízeč, trošku podivná existence se zkaženým chrupem a osloví nás: *How much?*, utře stůl mokrou hadrou na nádobí, pak na nás ukáže prstem a pronese rázně: *Tomorrow*. Asi to mělo znamenat něco jako indiánské *howgh*, protože vzápětí mizí, noří se do tmy a do hlubin svého myšlenkového univerza, a nás – nevědomé – nechává svému osudu.

23.9. Aqaba

Podle kalendáře první podzimní den, 40°C ve stínu. Půjčujeme si na hotelu šnorchly, celý den trávíme na pláži, ale hlavně ve vodě, s nasazenými brýlemi a trubicí v hubě, pod hladinou je úžasný korálový svět, barvy, barvy, rybky. A ježci. Plavu i nad větší hloubku, působí to opravdu monumentálně, vidím potopený ruský tank, zdejší atrakci z dob, kdy tady machrovali nadrbaní bolšáci, zahlídnou i klasického potápěče, může to být paráda. Den bohužel rychle končí, zítra už odjíždíme směr Damašek. Náladu nám trochu zkazí pingl, který požaduje za ubytování 40 jodů za noc, nedáme se a platíme domluvených třicet, uraženě odchází ve svém značkovém tričku zelené barvy, prostě kokot v zeleném... už jsem se lekl, že tady snad ani žádní neexistují.

24.9. Aqaba – Damašek

Ráno si přivstaneme, taxík máme domluvený na osm hodin, ještě posnídáme u pana zeleného, Mousa se svým autem už čeká, odváží nás na Jett-bus, *Nice to meet you* - loučí se a pak už vyrážíme směr hlavní město. A pokud možno i další hlavní město. Cesta pouští celkem utíká, v bus-tv běží jakýsi

neuvěřitelně stupidní film, egyptský, zřejmě veselohra, takový uječený arabský Troška, myslím že tam hraje i Krampol s velkejma bílejma zubama a hubou, která díky plastikám nejde dovřít, sedím přímo vedle repráků, mám to z první ruky. Přijíždíme do Ammánu, máme asi hodinu na přípoj do Damašku, není tady co k vidění, jsme na jakési panelákové periferii, potřebuji nutně na malou, posílají mě přes silnici do kanceláří Jettu, ptám se na WC, ukazují mi dvířka, vedoucí za přepážky plné úředníků, procházím složitým zabezpečovacím zařízením jako z Pentagonu, ptám se na WC, běžte nahoru – ukazují ouřadové na příkré točité schodiště, vyjdu do dalších kanceláří, zřejmě nějakých šéfovských, ptám se na WC, tentokrát nějaké úřednice v slušivém kostýmku, běžte nahoru – ukazuje na další příkré točité schody, vyjdu nahoru, v zemi je díra a dvě šlapky (betonové), tak vykonám potřebu a vracím se zpátky, nikoho nic neudivuje, zabezpečovací zařízení nezabezpečuje a s prázdným močovým měchýřem se na svět dívá mnohem optimističtěji. P. se jde raději vymočít barbarsky za roh, neví o co přichází. Pak už přijíždí autobus do Damašku, nasedáme, asi za hodinu jsme na hranicích, čekají nás další byrokratické zhůvěřilosti, trochu se to protahuje, platíme zase jakési nesmyslné poplatky, vypisujeme kvanta formulářů, celé martyrium s námi absolvují ještě nějaké dvě holky, Norky, jsou z toho poněkud otrávené, nás už nemůže nic překvapit. Do Damašku přijíždíme o půl sedmé, vysazují nás někde na předměstí, sháníme servis bus do centra, odsud nic nejede, rychle se stmívá, nakonec nás odváží úplně cizí chlapík na stanoviště servisů, asi kilometr cesty je to, pak už to jde ráz na ráz, nalézáme do mikrobusu se všema báglama, k tomu dalších osm lidí, jsme tu narvaní jak ve vepřové konzervě (ve vlastní šťávě), ale vem to čert, jedeme asi hodinku, pak se vysoukáme ven, platím, nastavuji řidiči ruku plnou drobáků, ať si to sám přebere, cosi odebírá, ale mám pocit, jakoby si nic nevzal, tma už je jak v pytli, hledáme ubytování, dnes už bereme vše. Vlezeme do hotelu s nějakým

dlouhým honosným názvem, už si nepamatuju jakým, ale to je jedno, protože bych ho stejně nikomu nedoporučil, pokoj vzor „psychiatrická léčebna“, vykachličkovaný až ke stropu, nevím jestli tady nekšeftujou s lidskejma orgánama, stačí to pak jenom vyšplíchat hadicí, v rohu místnosti stojí vyzdřený hajzlík se sprchou, umístěnou přímo nad mísou, z místnůstky se line neuvěřitelný puch ucpaných odpadů, dnes si koupel odpustím. Vyrážíme ještě do města na večeri, vlezeme do nějaké nóbl putyky, nevadí, dnes už si to zasloužíme, objednáváme si vynikající krémovou polévku se žampiony, kuře s rýží a skopové stejky, šéfčíšník nás bere na exkurzi do kuchyně, zrovna připravují místní specialitu, pečené mozky z mrtvých oveček, pěkně vcelku, do toho teda nejdu. Platíme cenu lehce nadstandardní a vracíme se na psychinu, vlezu raději do spacáku, stejně mě hned cosi svědí, usínám pod roztočeným stropním ventilátorem, hučí temně, hororově, jenom doufám, že se v noci neurve a nebude druhý den ve zprávách na TV Nova noticka o třech českých občanech, zmasakrovaných v jednom z damašských hotelů čepelemi z utrženého větráku.

25.9. Damašek

Dobře to dopadlo, probouzíme se. Ale další noc v tomhle hotelu už ne. Z internetu, z normálních zdrojů, mám zapsaný hotel Al Haramain, mělo by to být pět minut od centra. Nacházíme ho poměrně brzy, první dojem - klasická oprýskaná, lehce se bortící budova, ale přece jenom vlezeme dovnitř, jsem okamžitě nadšený, vstupní hala a vlastně i celá budova je v přirozeném koloniálním stylu, žádná blbá moderna, sympatická recepční i cena, 1800 sypek za poměrně velký třílůžkový pokoj s balkonem, pohodlné železné postele, hajzlík a sprchy sice na chodbě, ale vše čisté, uklizené, odsud spěchat nebudeme. Navíc je hotel plný normálních batůžkářsko-dredařsko-travních typů napříč „rasami“, takovej malej rynek boží... Zabydlíme se a vyrazíme do města, celý den bloudíme obrovskými starobylými súky, tržnicemi, plnými všeho, místy nepochopitelného, a zase ten ryzí, skvělý orient, s neskutečným hemžením, šrumcem, chaosem, který by mi u nás neskutečně lezl na nervy, ale tady je vše přirozené, prostě to - odsejpá... Zpočátku trpím lehkým českým postižením, že mě někdo obere, neustále kontroluji v tom davu stav kapes, mám tam celkem balík bankovek a pas, postupně pochopím, že to nikoho nezajímá, ani náznakem, a kašlu na to. Odpoledne vlezeme do starého města, okamžitě se mi vybavuje Meyrinkův Golem, mystika jako prase, tak nějak jsem si to vždycky představoval, neuvěřitelně úzké a neuvěřitelně křivolaké uličky, záhadné stíny, zvuky, balkóny podepřené neopracovanými dřevěnými kůly, některé protilehlé domy se tak sklánějí k sobě, že se téměř dotýkají čelem, za pravé úhly a rovné stěny se tady nejspíš v minulosti krutě trestalo, jiné vysvětlení mě nenapadá. Žádní turisté, žádní místní, jen občas kolem mne něco prosviští na rozhrkaném kole, vítr zvedne jemný prach, bouchnou nedovřená vrata, ozve se tiché pravidelné klepání na stěnu, jako při vzdálené kopulaci, tlumený dětský pláč střídá nenápadný zvuk jakési

nesrozumitelné modlitby, všechno do sebe zapadá a působí jako živý organizmus. Kurva, to je jakási romantika...

26.9. Damašek

Ráno se probouzíme do nezvyklého žlutého šera, u otevřených balkonových dveří je všechno pokryté vrstvou jemného prachu, stůl, postele, bágly, foťáky. Drsnej smog - podotýká P. Vyrážíme opět do města, dnes máme v plánu návštěvu Národního muzea a Ummájovskou mešitu, potkáváme lidi s rouškami přes obličej, fakt se celkem blbě dýchá, tady mají teď výhodu ty ortodoxní muslimky, zahalené od hlavy k patě, s burkami. Prachem je přikryté celé město, auta i budovy, vše je osvětleno zvláštním rozptýleným světlem, jsme figury bez stínů. Před zapadlým obchůdkem s českým sklem sedí stařík, dáváme se s ním do řeči, umí česky, asi je kouzelný, vysvětluje nám, že se v noci přehnala nad městem písečná bouře, to už se tady nestalo hezkou řádku let říká, v podstatě jsem rád, že můžu být u toho. Žádnej smog. Procházíme muzeum, určitě to stojí za to, hned v sousedství je autobusové nádraží, zítra bychom rádi vycestovali do Maaluly, sháníme nějaké spojení, nikdo nám není schopen poradit, necháme to na zítřek, na ráno. Vracíme se do centra, sůkem projdeme k Ummájovské mešitě, v krátkých kalhotách nás ale nepouštějí dovnitř, musíme se jít obléct, v jakési šatně fasujeme slušivou šedivou suknici po kotníky, odložíme ještě sandály a jsme konečně vpuštění, nádhernej čistej prostor, po tom všem rachotu najednou ticho, ani se nechce věřit, že jsme uprostřed nejrušnější části Damašku, prochází kolem mne skupinka černých žen s potetovanými obličejí, zpívají nějakou modlitbu a pravidelně se u toho buší do hrudníku, *whoom!*, *whoom!*, duní to, sedám si na zem a nechávám působit atmosféru, umocněnou tou neexistencí oblohy, žlutým písečným přítímím, zase se mi do palice nekompromisně dere ten g.l., česky d.m., duch místa (ať to zní jakkoliv zprofanovaně). Večer usedáme před malou staroměstskou kavárnou, kousek od jedné z mnoha

mešit, muezzín zrovna svolává k modlitbě, dáváme arabské kafe s příchutí kardamomu, doma bych to určitě nepolkl, ale tady mi to chutná, necháváme si zapálit shishu, se silným bahrajnským tabákem, během hodinky prodělávám zase ty svoje tři poctivé výstupy na vrchol...

27.9. Maalula

Ráno, hned u hotelu, nás odchytil jeden z těch místních taxi-jasnovidců, a ptá se hned *Maalula?*, nevím proč vždycky řešíme ty odjezdy, když to jde samo, zkouší na mě cenu, *2500 sypek*, pak nastává oblíbené kolečko: nemám zájem, *2200*, ne, to je moc, *2000*, raděj pojedeme autobusem, *jakou máš teda představu o ceně*, nemám žádnou představu, *1900*, dík, fakt nechci a už mě nech, chci si koupit džus, řidič teatrálně odchází, pak nás dobíhá, *1800*, dobrá, jedem, je spokojený, my taky. Podle mapky to mělo být šedesát kilometrů, nakonec jsme ujeli poctivých sto, projíždíme hezkými udržovanými vesničkami, na jednom z jejich oblíbených, neoznačených a téměř neviditelných retardérů málem vylítneme ze silnice, jedeme kolem tankové střelnice, mají zrovna nějaké manévry, pak přes poušť, vidíme první kopečky a pak už se objevuje cíl

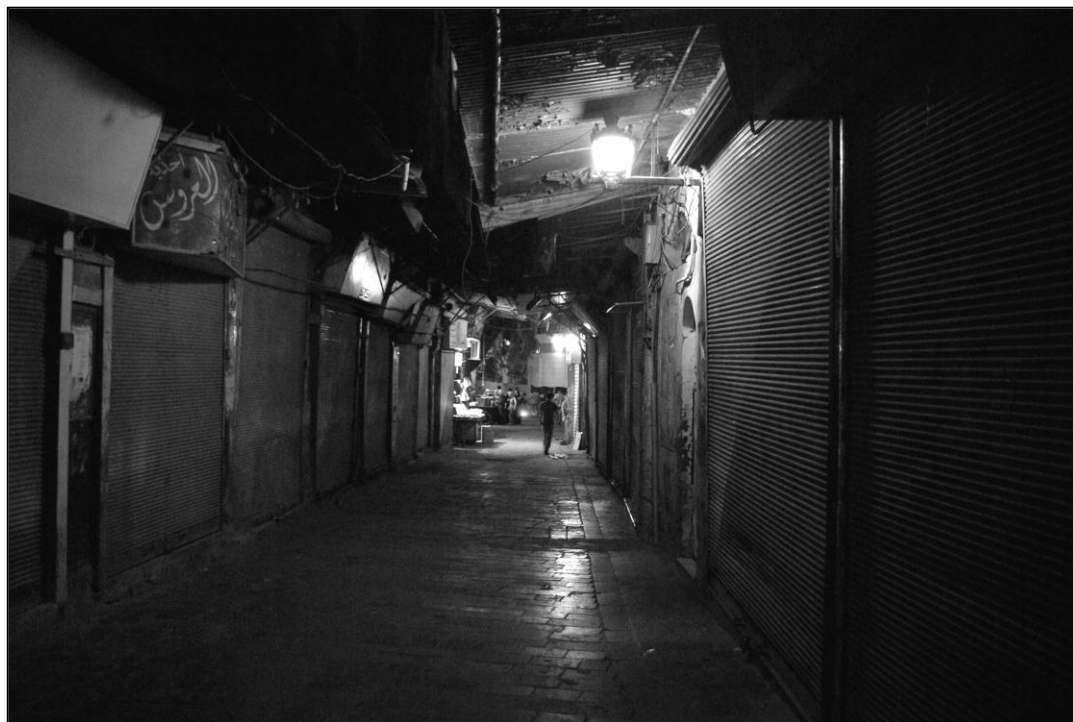
naší cesty, městečko přilepené ke skalnímu masívu, podle průvodců nejbarevnější město v celé Sýrii, no je to tady trochu do modra, to je pravda, Maalula je taky poslední místo, kde se dodnes mluví původní aramejštinou, z dob Krista, poslouchám, poslouchám, žádný rozdíl samozřejmě nepoznám, ale už ten fakt sám o sobě je zajímavý. Jdeme se podívat do kláštera sv. Sergia, je to vyhlášené řecko-katolické poutní místo, údajně jeden z nejstarších křesťanských klášterů na světě, v kostele, v hlavním oltáři, jsou vybroušeny drážky pro odvádění krve zvířecích (snad) obětí. Část klášterního komplexu je vytesána do skály, je odsud skvělý výhled na celé údolí, na nejvyšším vrcholku skály stojí obrovská bílá socha Krista à la Rio de Janeiro, samozřejmě menší. Jdeme se ještě projít soutěskou sv. Tekly, posedíme na kávě a pak už zase naše taxi. Řidič nás ještě ukecává na nějakou projížďku, nasazuje cenu, ale je to takové sci-fi, že hned odmítám, něco chvíli brblá, ale jede, směr Damašek. Řeže to celou dobu 130, nic nás nesmí předjet, nic nám nesmí ujet, chlapík je tak trochu psycho, pouští v rádiu místní disco a vsedě tančí s rukama nad hlavou, nevšímá si číhajících agresorů - retardérů, nakonec nás ale doveze v pořádku, přebere prachy, loučí se: Salam, asi jde do masny, koupit si za utržené peníze nějakou tu svačinku. Stmívá se, hledáme nějakou hospodu, nakonec vlezeme do typického „padajícího“ domu, uvnitř zase ten úžasný francouzský koloniální komfort, tady to bude mastné, už se ale nemůžeme nenápadně vytratit - číšník nás uvádí ke stolu, za chvíli máme před sebou hromady jídla, zase tu výbornou krémovou polévku, maso, mísy s ovocem a čerstvou zeleninou, posedíme, platíme, skvělých 1000 sypek i s bakšišem, no nepřežer se.

28.9. Damašek

Ráno zajdeme do internetové kavárny, má to mladej klučina, všechno funguje, jak má, což je tady malý zázrak, vyberu mejly, zjišťuji počasí v Česku - žádná sláva, chceme zaplatit,

borec někde zmizel, nakouknu za pultík a vidím ho modlit se na roztaženém koberečku, je zrovna čas, tak počkáme až to odkýve. Pak opět vyrážíme do města, povinná procházka sůkem, zajdeme až do nejstarší části, působí to tu trochu pekelnicky, rozpálené kovářské výhně, sklady rezavého železa, blikající světlo elektrických oblouků, svářeči dělají svoji práci přímo na ulici, za plného provozu, pak přechod do masa, hlavy, vnitřnosti, pařáty, dál už je to mírumilovnější, zelenina, koření, čaje, cukrovinky, borci prodávající akvarijní rybičky na chodníku, chlap jak hora nabízí čtyři nafukovací balónky (nenafouknuté), etc. Sedáme před nějakou osvěžovnu, objednáváme si džusy z čerstvého ovoce, nechávám si vymačkat oblíbená granátová jablka, pěkně vychlazená, sedíme a sledujeme pouliční ruch, nějaká ženská parkuje auto, slušně to naboří do káry před sebou, nedá se říct, že by ji to nějak rozhodilo, vylézá z auta, zavírá dveře, nic nekontroluje a odchází, spokojená, že sehnala dobrý flek na parkování, prochází kolem nás školáci v modrých uniformách, drží se za ruce, šestáci už mají slušně pěstěné kníry, osmáci to jsou větší borci, ti už zakládají poctivé bíbry. Odpoledne se oddělují, chci to tady pořádně prolézt a něco z té atmosféry dostat i na kameru, celkem se daří, pomalu se přesouvám dál od centra, ráz města se mění, už tu nejsou naprosto žádní turisté a místní po mně nějak víc pokukují, alespoň mi to tak připadá a není to moc příjemné, nakonec se ocitám v klasickém slumu, míjejí mě černí hromotluci v zelených hábitech, s nějakým velkým žlutým znakem na prsou, pomalu se tady zamotávám, přicházím na konec jedné uličky, za vraty už je vidět jen hřbitov, dávám se jinou ulicí, končí zase hřbitovem, další ulice, další hřbitov, motám se tady v jakési hyper-márnici, všude kolem jen náhrobky a ticho. Zkousím se vrátit stejnou cestou, končím ještě na jednom krchově, ale pak už se ocitám na hlavní ulici, směr starý sůk, trochu jsem si oddychl... Sraz máme před včerejší hospodou, kupodivu nás tam už poznávají, dáváme večeri, dostáváme i pivo, točené, alkoholové, nechce

se nám na hotel, nějak si začínáme uvědomovat, že zítra po půlnoci, resp. tedy pozítří, letíme už domů, do té kosy a věčného zatažena.

29.9. Damašek

Trochu si pospíme, ale stejně do dvanácti musíme vyklidit pokoj, balíme, platíme, bágly naštěstí můžeme bez problémů nechat v recepci, zlatý Al Haramain, vřele doporučuji... Pak už jen víceméně bezcílně bloudíme po ulicích, nakupujeme nějaké ty *presents*, utrácíme poslední prachy, posedáváme v kavárnách, není už to to oné, stmívá se, taxík na letiště máme domluvený na devátou večerní, vyváží nás těch posledních padesát kilometrů z města. Posedáváme v letištní hale, naštěstí to celkem ubíhá, sedíme uprostřed houfu zahalených ženských, čekajících na letadlo směr Teherán, přisedává si ke mně jejich mužský průvodce, chvíli s ním zdvořilostně kecám, pak se zvedají a odcházejí k letadlu, po chvíli už jdeme na odbavení i my, poslední drobáky utrácíme v letištním baru za teplý Heineken, třetinka v přepočtu za sto českých, dívám se na teploměr, ve tři hodiny po půlnoci 31 stupňů, nastupujeme do letadla, cesta zase skvělá, letadlo je

evidentně můj oblíbený dopravní prostředek. Pak už přistáváme, v Budapešti je slabých šest stupňů, nic moc na krat'asy, lidi nervózně spěchají do farchy, postávají na zastávkách v zimních bundách a čepicích, sedáme do nějakého non-stopu, dáváme na zahřátí kafe a panáky, za hodinu nám odjíždí autobus směr Brno... Tož tak (pt. 1).

T.

Závěrečné vysvětlivky a upřesnění:

Cenové přepočty:

SYP (syrská libra), Kč = cena x 0,4

LBP (libanonská libra), Kč = cena x 0,013

JOD (jordánský dinár), Kč = cena x 27,70

Slovník použitých arabských výrazů:

lá – ne

šukran – děkuji

ishál, džerja, diarrhoea (*angl.*) – 3x průjem

súk – tržnice

is-salámu alékum – mír s vámi

shisha – vodní dýmka

Vzdálenost:

celková cca 7000 km, z toho 1800 km najeto po S.L.J.

Cena za jízdné:

Paseka – Damašek a zpět 7900 Kč.